

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De passione simplicis Marcadelli, cap. 33.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Matn eius inquireret; illa hilariter respondit: Optime, gratias vobis ago, quia sicut me docuistis, ita Dominū meum inueni. Qui cū verbum non intelligeret: & illa, secundū quod prædictum est, ad memoriam ei cuncta reuocaret, subrisit, Christum glorificans, simplicibus se conformat.

CAPVT XXXII.

IN Kummede, monasterio sanctimonialium ordinis nostri, simplex quædam puella fuit, ligneam habens imaginem crucifixi; quam cū frequenter adoraret, & deoscularetur, saccello impositā, sub stramentis lectuli sui abscondit. Oblita vbi illam posuisset, omnes angulos monasterij tristis circūiuit, quæsivit, sed non inuenit. Die quadam ante quoddam altare prostrata, cū pro eiusdem imaginis restitutione Christum cum multis lachrymis interpellaret, desiderio puellulæ delectatus Dei filius respondit: Noli flere filia, quia in saccello sub stramentis lectuli tui iaceo. Putabam mihi relatū fuisse à Priore loci illius, quod in somno vocem percepisset, sicuti posuisse me recolo in homilijs moralibus de infantia Saluatoris. Mox puella surgens, stramenta sua reuoluit, & sicut audierat, sic inuenit. Ecce hīc est quod dictum est superius, quod quandoque Dominus suam subtrahat gratiam, vt auidius quærat, & quærendo amplius mereatur. **A**POLLONIVS: Cū Deus simplicium oratione tantum delectetur, puto quod in conspectu eius valde pretiosa sit mors illorum. **C**ÆSARIVS: Veraciter pretiosa, quia virtus simplicitatis etiā martyrij palmam, & miraculorum gloriam meretur. Tria de hoc subnectam exempla.

CAPVT XXXIII.

IN Ferraria ciuitate Lōgobardiæ, ante annos paucos erat homo quidam Marcadellus nomine, miræ simplicitatis, & erga sanctorum loca maxime deuotionis: Qui cū ob nimiam simplicitatem a multis pro fatuo haberetur, & in oculis Dei esset prudentissimus, quicquid de suis laboribus vltra necessitates naturæ reseruare poterat, illud in visitando limina

Simplicitas Martyri gloriadonatur.

A a

beati

beati Iacobi in Compostella, aut beatorum Aposto-
 lorum Petri & Pauli fideliter expendebat. Tempore
 quo potuit, hominum pecora pavit, & cum præ senec-
 tute ad hoc minùs sufficeret, ostiatim mendicando
 eleemosynis fidelium victitabat. Non recedebat ab
 Ecclesia, dū diuina in ea agerentur, vnde ab omnibus
 amabatur. Qui cū frequentius versaretur in quadam
 villa dictæ diœcesis, & in ecclesia eiusdē villæ thuribu-
 lum argenteum negligentius pēdere conspexisset, ti-
 mens tam damnum ecclesiæ, quàm suæ conscientiæ,
 ait sacerdoti: Non securè hic pēdet tale thuribulum.
 Dicente illo, quia multis annis sine periculo illic pe-
 pendisset. Respondit Marcadellus: Sæpe hoc vna die
 euenit, quod in mille annis non contingit. Quid plu-
 ra? Instinctu diaboli thuribulum subtrahitur, non ta-
 men Marcadello furtum imponitur. Quod cū sit
 Domino prohibente, & seruo suo occasionem marty-
 rij præparante, vendere non posset, nec auderet, sciet
 hominem esse simplicissimum, & ecclesiæ illius notis-
 simum, cum secretè adiit, & quia ipse idem rapuis-
 set vas, prius tamen recepto Sacramento ne se pro-
 deret, sibi confessus est. Cui ille respondit: Da mihi
 thuribulum, & ego illud nullo sciente bene resti-
 tuam, & si necesse fuerit, etiam animam meam po-
 nam pro te. His auditis, fur thuribulum ei tradidit,
 quod ille sceno inuolutum, sacco suo immisit. Qui
 cū plus solito præfatam ecclesiam frequentaret, vt
 thuribulum cautè & sine nota in locum suum repo-
 nere posset, die quadam nimia tempestatum violentia
 à foribus ecclesiæ, quæ tunc clausa fuerat, depulsus,
 vicinæ domos solatium expetere cogebatur, sacelli
 sui oblitus: quem homo quidam pertrāsens leuauit,
 & cuius esset non ignorans, vxori suæ seruādum com-
 misit, vt Marcadello quærenti illum restitueret.
 Quæ laxi ponderositatem sentiens, marito respondit:
 Non potest tanti ponderis esse panis, puto quòd ex
 nimia simplicitate illum impleuerit lapidibus. Aper-
 toque sacco, cū thuribulum in eo reperisset, & su-
 bito clamore vicinis inuentum prodidisset, accurrit
 populus,

populus, accurrit tandem & ipse Marcadellus. Requir-
 situs de sacco cuius esset, mentiri noluit, sed respon-
 dit: sacculus meus est, sed quod in eo est, vestrum est. Ego
 thuribulum furatus non sum, non tamen furem pro-
 dam. Et recitauit eis per ordinem, qualiter ad se adue-
 nerit, & quid furi promiserit. Dicentibus eis: Lex est
 Longobardiarum, vt vel furem prodas, vel furis pec-
 nam subeas, respondit: In manibus vestris sum,
 quod iustum est facite de me. Illi sibi prospicere vo-
 lentes, hominem Ferrariam ducentes, potestati ob-
 tulerunt, casum exposuerunt, innocentiam eius ac sim-
 plicitati testimonium bonum perhibentes. Quem
 cum iudex inducere non posset vt furem publicaret,
 capituli sententia super eum data, ante fores maioris
 Ecclesie, tamquam sacrilegij reus, decollatus est, cuius
 corpus a quibusdam in eodem loco sepultum est.
 Nocte sequenti, cum quedam religiosa matrona ci-
 uitatis ad Ecclesiam propter matutinarum solemniam
 irent, venissentque ad tumulum eius, cantus ange-
 licos illic audierunt, cereos arduos viderunt, insu-
 per & suauissimi odoris fragrantiam senserunt. Quod
 cum secunda & tertia nocte, plenius comperissent,
 quacunque audierant, vel viderant, seu etiam sense-
 rant, Episcopo ciuitatis retulerunt. Qui cum esset vir
 religiosus, aliquibus secum assumptis, cum nocte quar-
 ta esse ita, vt mulieres dixerant, experimento didicif-
 set, super tumulum hominis Dei basilicam fabricari
 fecit, & fiunt ibi miracula vsque ad hodiernum diem,
 ad laudem nominis Christi.

CAPVT XXXIV.

Circa eadem tempora, cuiusdam Leuaniensis cum vxore sua, rebus ordinatis, ad Vilariū
 domum ordinis nostri, se transferre disposue-
 rat: erant autē ambo religiosi, & religiosorum susce-
 ptores deuoti. Habebāt secum puellam adultam co-
 gnatam suam, quæ loco ancillæ, tam ipsi quam ho-
 spitibus, sicut testes sunt Conuersi nostri, satis sim-
 pliciter ac diligenter ministrabat, & nomen vir-
 ginis Margareta. Scientes homines quidam maligni,